

5. A SZERETET OTTHONT TEREMT*

A mozgalom indulásakor Carlo de Ferrari trentói püspök Tomasi atyát¹ bízta meg azzal, hogy figyelemmel kísérjen minket. Amikor ő a Szentlélek ajándékát kezdte felismerni abban a fényben, amely bennünket vezérelt, megállapította, hogy az egység ideálja olyan, mint egy „karizma, melyet Isten árasztott ki a földre. Ajándék, mely a társadalmat a Szentháromság mintájára alakítja.”

Igaza volt. Ez így van: Ideálunk ugyanis Krisztus megvalósult, megélt misztikus teste. A szeretet hét aspektusa, melyek lelkiségünk megkülönböztető jegyei, különféle módokon fejezik ezt ki, és bemutatják, hogy ezt a misztikus testet hogyan éljük meg a mozgalomban.

Az első aspektus a misztikus testet úgy tekinti, mint tagjainak közösségét. A második a belőle áradó fény továbbadásával foglalkozik. A harmadik arra összpontosít, hogy az egyének és a tagok együtt is Istenben gyökereznek; a negyedik pedig a tagokat összekötő Krisztus fényében vizsgálja ezt a testet.

Az ötödik aspektus – vagyis a mostani – a tagoknak egymással és a Fővel, Krisztussal való kapcsolatában szemléli Krisztus misztikus testét. Ezt az aspektust az egyszerűség kedvéért – a szívárványra gondolva – „kék” színnek, vagy „ecclesia”-nak nevezzük.

Ebben az aspektusban Krisztus misztikus testére, mint egyházra tekintünk, de ide tartoznak a kőből épült templomok is, amelyek otthont adnak ennek a testnek; a házak, melyek befogadják; a ruházat, amely tagjait öltözteti.

Mária szépsége

1955-ben, tizenkét évvel a Fokoláre Mozgalom születése után ezt írtam:

„Mit fejeznek ki ezek az aspektusok együttesen? Mária szépségét, Mária Műve szépségét; az új tömlőt, amelyben ott van ez az új lelkület, amit a karizma ajándékozott nekünk. A hét aspektus olyan, mint egy új ének, mely a mozgalom minden kis és nagy közösségében felcsendül.”²

Amint megszülettek az aspektusok, kirajzolódott általuk Mária Műve mennyei struktúrájának első váza. Ezért belekerültek az akkori kis statútumunkba is, melyet akkor szabályzatnak nevezünk. A Szentlélek már akkor megértette velünk, hogy milyen fontos és értékes a statútum, a szabályzat.

A fent idézett írásban továbbá ezt olvashatjuk:

„Van, aki azt mondja, hogy a regula korlátoz... (De nem így van.) A regula megtartja a lelket a helyes mederben, hogy ne kallódjon el, mint a láng, melyet ha nem vesz körül a tűzhely, a szél első fuvallatára kialszik. A szabályzat számunkra azt jelenti, hogy felzárkózunk, »eggyé emésztődünk«, és számunkra (itt a földön) Jézust képviselő személynek számot adunk a ránk bízott dolgokról, mert azok részét képezik, és részét kell, hogy képezzék az egésznek.

---

* CHIARA LUBICH, *Új Úton*, Budapest 2003, 117-132. o.

¹ Giovanni Tomasi stigmatista szerzetes kongregációjának generálisa volt.

² CH. LUBICH: *Come sono nati i sette aspetti [Hogyan született a hét aspektus]*. Milano, 1955. 4. 13.

Visszapillantás a kezdetekre: egy új kultúra magvai

De térjünk vissza a témánkhoz.

A Szentlélek már indulásakor megsejtette velünk, hogy milyen nagy és sokrétű a születőben lévő mozgalom. Ezt láttuk például, amikor pontosította specifikus célunkat, hogy – természetesen az egész egyházzal együtt – megvalósítsuk Jézus végrendeletét: „Legyenek mindnyájan egy.” Ezzel egyidejűleg sugallt néhány nagyon egyszerű gondolatot, amelyek különleges hivatású emberekre (például a fokolarinákra és a fokolarinókra) vonatkoztak, akiket azonnal föl is használt céljainak megvalósításához. Nem elméleteket ültetett belénk, hanem azonnal egy bizonyos életmódra ösztönzött bennünket.

Így értettük meg már az elején, hogy milyen legyen a fokolarinik lakása – a fokolár – és az öltözékük.

Mivel a fokolarinóknak és a fokolarináknak az egység karizmája által másik Krisztussá kell válniuk, együttlétük pedig Krisztus misztikus testének megélése, ezért a lakhelyükre és öltözködésükre vonatkozó legfontosabb irányelvek mintául szolgálhatnak minden más hivatásnak is Mária Művében, mert alapvetően ők is ugyanarra kaptak meghívást. Ezeket szabályzataik is tartalmazzák.

Az egység karizmája új karizma, melyből nemcsak egy új lelki élet fakad, hanem egy új kultúra is, mely a mozgalom minden tagjában fellelhető.

Az otthon

Az első évektől kezdve határozott és részletes útmutatásokat fogalmaztunk meg a fokolarinik lakásával, a fokolárral kapcsolatban. Az 1951-es kis szabályzatunkban ezt olvashatjuk: „Minden fokolárnak a názáreti házacská életét kell megismételnie. Tehát látszódnia kell, hogy ez egy »otthon«, ahol egy család él.”

Ekkor valósult meg először, amit 1939-ben Loretóban³ megsejtettem: hogy ami születni fog, annak köze lesz a názáreti házhoz, ahol Jézus élt Mária és József között.

A későbbiekben ezt így magyaráztuk: „Ha lakásunk valóban Jézus nevében összegyűlt testvérek lakhelye, ahol egy család él és a testvérük maga Krisztus (...), akkor ez a lakás valóban otthon lesz.”

A Szentírásban

Az otthon mindig nagyon fontos a keresztény lelkiségekben.

Carlo Carretto⁴, Jézus kistestvére, bár a pusztában élt, egyik írásában elárulja az otthon iránti vonzódását.

³ Abban az évben az Azione Cattolica vezetőinek Loreto városában tartott lelkigyakorlatán Chiara Lubich-ra különleges vonzást gyakorolt a Szent Ház, amelyben a hagyomány szerint Jézus nevelkedett. Biztosan érezte, hogy hivatása kapcsolatban lesz ezzel, és hogy útján sokan fogják követni.

⁴ Carlo Carretto 1946-tól 1952-ig a GIAC (Azione Cattolica Olaszországi Ifjúsági Tagozata) elnöke volt. Ezután hosszú ideig élt a Szaharában Foucauld-követő Jézus kis testvéreként. Mikor visszatért Olaszországba, a Perugia közeli Spellóban telepedett le, ahol megalapította az evangéliumi kis testvérek rendjét. Népszerű lelki témájú könyvek szerzője.

Így ír: „Isten az Atyám. (...) Vele élve megkaptam az élet ajándékát. (...) De mindenekelőtt, Vele élve megkaptam az »otthon« ajándékát. Van egy ház, ahol élhetek. (...) Arra vagyunk teremtve, hogy legyen otthonunk apával és testvérekkel. (...) Olyan otthonra vagyunk teremtve, mely a stabilitás, a folytonosság, a pihenés érzését nyújtja.”⁵

A Szentírás viszont magát az egyházat is „háznak” nevezi. Szent Pál így ír: „Azért írom ezeket neked – bár remélem, hogy hamarosan eljutok hozzád –, hogy ha késlekedném is, tudd, hogy hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és szilárd alapja” (1Tim 3,14–15).

A Zsidókhoz írt levél (3,6), mikor Krisztusról beszél, megállapítja: „...ez a ház mi vagyunk, ha a bizalmat és a dicsőséges reménységet mindvégig szilárdan megtartjuk.”

Jézus még a mennyországot is házhoz hasonlítja:

„Atyám házában sok hely van. Ha nem így volna, megmondtam volna nektek... Azért megyek el, hogy helyet készítssek nektek” (Jn 14,2).

„Szent János a Jelenések könyvében is otthonról beszél, amikor leírja az idők végezetével kapcsolatos egyik látomását, mely a messiási országról szól: »Láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet Istentől leszállni az égből. Hallottam, hogy egy harsány hang a trón felől azt mondta: »Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni, s ők az ő népe lesznek. Maga a velük lévő Isten lesz az ő Istenük« (Jel 21,2–4).

Igen, Isten lakást vesz az emberek között, ugyanabban a *házban*, és jelenléte olyan teljes lesz, hogy eltörli minden korábbi *jelenlétét*, még a Szentélyt is: »Templomot nem láttam benne, mert az Úr, a mindenható Isten, és a Bárány a temploma« (Jel 21,22).”⁶

Mint a názáreti ház

1951-ben ezt írtuk: „Semmi ne emlékeztessen benne (a lakásban) irodára vagy szállodára. Sugározzon melegséget, legyen világos és rendezett, hisz mindaz, ami Isten kezéből származik, rendezett.

A fokolár legyen szép, mint a természet: a rét, az ég.”⁷

1960-ban pedig ezt írtam:

„Nekünk is van otthonunk, ahol lakhatunk, mint a Szűzanya a názáreti házban. El sem tudom mondani nektek, mekkora gonddal kell elrendezünk (minden egyes tárgyat) (...), mert Isten azt kéri tőlünk, hogy egy újfajta harmóniát teremtsünk meg.

Talán csak három tárgy lesz otthonunkban, de azokat úgy rendezzük el, hogy mindenkinek tetsszen (...), és aki belép, azt mondhassa: »(Ebben a házban) nincs semmi különleges, mégis jól érzi magát az ember (...).«

Ugyanazt a harmóniát tükrözi, mint a természet, mely a Teremtő keze nyomát viseli magán. Környezetünk, fokolárjaink, (...) termeink, központjaink, s egyszer majd templomaink is Istennel egyesült lelkünk harmóniáját (...) fogják tükrözni.”⁸

⁵ C. CARRETTO: *Ogni giorno un pensiero [Minden napra egy gondolat]*. Roma, 1993, 211. o.

⁶ C. CARRETTO: *Ogni giorno un pensiero*. I. m. 394. o.

⁷ CH. LUBICH: *Parole di sapienza [A Bölcsesség szavai]* (stencilezett lapon).

⁸ CH. LUBICH: *Aspetti della vita del focolare [A fokolár életének aspektusai]*. 1960. 6. 12.

Isten és a felebarát iránti szeretetünk kifejeződése

Mi készíten bennünket arra, hogy így tartsuk rendben lakásunkat? Ezt 1964-ben értettük meg jobban, amikor elolvastuk Kempis Tamás egyik írását. A kis Jézus születéséről, a betlehemi barlangról elmélkedve így fejezi ki magát:

„Ó! Mily hódolatra méltó hely! (...) Lelkem, lépj be az égi király e szegényes lakhelyére... Nézd csak, hogy fekszik a jászolban csendesen az Istenember...

Imádd Istent e helyen! Elmélkedj Szűz Mária kegyes szolgálatairól! Mily nagy az ő öröme, mily magasztos, ahogy a tőle született gyermeket csodálja. (...)

Tégy úgy, mintha ott lennél velük (és mondd): »Itt maradok, hogy szolgáljam az Uramat, Mária úrnőt, és védelmezőjét, Szent Józsefet. Tüzet rakok, s gondosan táplálom, elkészítem az ételt és vizet merek. Kitakarítom az udvart és a házat, minden rést betapasztok, hogy megóvjam a szél erejétől s az esőtől. (...) Ezután rózsát és liliumot szedek, (...) hogy felékesítsem a szent bölcsőt... kitárom az istálló ablakát, hogy beragyogjon a nappal világossága és leszálljanak a magasból a szent angyalok, hogy édes örömujjongással töltsék be e házat.«⁹

Kempis Tamásnak ez az írása megértette, és ma is megérteti velünk, hogy a környezetünknek is tükröznie kell a bennünk élő tiszteletet és szeretetet.

Azt pedig tudjuk, hogy bennünk az Isten és a felebarát iránti szeretetnek kell élnie.

Tehát ebben is – mint életünk minden területén – a szeretetnek kell vezérelnie bennünket, mely arra indít, hogy eggyé váljunk a testvérekkel. Így otthonunk nem egyértelműen szegény vagy gazdag. Ha lakhelyünk a szeretet kifejeződése testvéreink iránt, lakhatunk bárhol, palotában vagy kunyhóban, felhőkarcolóban vagy parasztházban.

Általános Szabályzatunkban az is benne van, hogy lakásunknak igazodnia kell a környezethez, ahol apostolkodásunk nagy része zajlik. Erre is a szeretet ösztönöz.

Mária ízlése szerint

Gyakran visszatér az otthonnal kapcsolatos első meglátásainkban a gondolat, hogy azt „Mária ízlése szerint” tartsuk rendben.

Persze nem könnyű elképzelni, hogy milyen is lehet Mária ízlése. Azt hiszem, hogy csak akkor tudjuk ezt megérteni és megvalósítani, ha a fokolárban élők között és a Mária Műve többi tagjával olyan az egységünk, hogy fokolárunk – az adott területen – valóban Mária Műve egészének a kifejeződése, mely arra hivatott, hogy Mária jelenlétét tegye jelenvalóvá és folytassa a mai világban.

Azt, hogy a lakással kapcsolatos feljegyzések között olyan gyakran szerepel a szépség gondolata, talán azzal magyarázhatjuk, hogy Mária a „teljes szépség”.

Lakásunk legyen modern, az adott kornak megfelelő.

Nagyon fontos, hogy házaink időtállóak legyenek (sokszor Mária Műve tulajdonát is képezik), mert fenn kellene maradniuk, mint a bencés apátságoknak,

---

⁹ KEMPIS T.: Sermones de vita et passione Domini, In *Opera Omnia* III. kötet, Freiburg i. Br. 1904, 91–104. o.

amelyek mind a mai napig állnak annak ellenére, hogy az idők folyamán sok ezer szerzetes megfordult falaik között.

A házak ugyanis visszatükrözik, hogy mi Isten terve az ott élő családról, és akiket Isten a századok során meghív oda, szobáról szobára járva még jobban meg fogják érteni, hogyan éljék meg életük egyes aspektusait, amit a lakás építésénél és beosztásánál elődeik már szem előtt tartottak. Így maga a lakás is segítségükre lesz, hogy életük egyetlen területét se hanyagolják el.

A ház karbantartása és a tőle való elszakadottság

A szeretetnek ezzel az aspektusával kapcsolatban konkrét útmutatásokat is találunk. Például szóba kerül a lakás ingóságainak leltára, amely főként a zónafelelős számára fontos, aki ennek alapján átlátja a helyzetet, és segíthet abban, hogy a bútorok vagy egyéb berendezési tárgyak tekintetében is megvalósuljon a vagyonszövetség az egyes fokolárok között. Így nemcsak azt biztosítja, hogy mindenki kellő elszakadottsággal tekintsen a tárgyakra, hanem élön tartja mindenki találékonyságát is, hogy harmonikusan rendezze be a lakást a megmaradt bútorokkal.

Fontos, hogy a fokolarinik el tudják látni a házimunkákat, rendben tartsák ruháikat, és az ételt is el tudják készíteni, hogy lehetőleg soha ne kelljen külső segítséget kérni.

Sőt, bármi legyen is a foglalkozásuk, a fokolarinóknak és a fokolarináknak szívesen kell például bárki előtt kötényben mutatkozniuk, vagy miközben megterítik vagy leszedik az asztalt... Ez is hivatásukhoz tartozik. Vannak olyan fiatalok, akik akkor érezték a hívást, hogy Istennek szenteljék magukat, amikor a fokolariniket épp ilyen tevékenység közben látták.

Nem az számít ugyanis, hogy mit csinálunk, hanem hogy Jézus tegye azt bennünk. Ő pedig akkor él bennünk, ha az Ő élő akarata vagyunk.

Annak ellenére, hogy ennyire szeretjük otthonunkat, mivel Isten az ideálunk és Ő is marad, a Szentlélek sugallatára azt is megértettük, hogy el is kell szakadnunk otthonunktól. Jézus szavai jutottak eszünkbe: „A rókának odúja van, az ég madarainak pedig fészke, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét” (Mt 8,20).

A fokolarinik hivatásához tartozik, hogy a világ bármely részére elköltözzenek, mindenhová elvigyék ideálunkat. Számukra alapvetően fontos ez az elszakadottság, mert tudniuk kell mindenhez alkalmazkodni, legalábbis egy bizonyos időre.

Erre az elszakadottságra különösen szükségük van azoknak is – például az „önkénteseinknek”¹⁰ –, akiknek az a hivatásuk, hogy láthatóvá tegyék a keresztény közösséget. Isten akarata ugyanis számukra az, hogy „készségesen Mária Műve rendelkezésére bocsássák otthonukat vagy házukat a találkozó és összejövetelek céljára, hogy a mozgalom lelkülete még inkább átjárhassa a világot.”

A kolostor illata

---

¹⁰ A Fokoláre Mozgalom két ága (önkéntes férfiak és önkéntes nők): olyan emberek, akik a társadalom különböző szféráiba elkötelezetten próbálják bevinni Istenet, a szabadság és egység forrását.

A fokolárnak azonban bizonyos értelemben templomnak is kell lennie, az élő Isten templomának. Nem a képek miatt (persze itt is vannak képek, mint általában minden családban), hanem Isten állandó, csendes, építő és termékeny jelenléte folytán, aki jelen van a Jézus nevében összegyűlt emberek között.

Ezzel kapcsolatban az ötvenes években írtam egy cikket. Hasznosnak tartom, hogy idézzek most belőle a témához kapcsolódva:

„Úgy gondolom, nincs olyan férfiszív, és még kevésbé női szív, amely legalább egyszer, főként ifjúkorában, ne érezte volna a kolostor vonzását.

Nem az elzárt életforma iránti vonzódás ez, hanem inkább az iránt, ami ott a falak közt összpontosul, s melynek harmóniáit a távolból is hallani lehet. (...)

E közösségek úgy ragyognak a világban, mint sötét éjben a csillagok, és sugározzák Isten jelenlétének fényét. (...)

Csönd borítja ezeket a házakat (...), de a mennyei élet titokzatos erejénél fogva mégis megszólítják az emberek szívét, és az Istennel való egység boldogságáról beszélnek, amelyet mindenki áhít.

A fokolár is, ez a világ házai közt elvegyülő kis lakás, a kolostor illatát árasztja. A fokolár falai is a világban élő Isten erődítményei, a béke országát ölelik körül.

Varázsából semmit nem vesz el a televíziók szomszédából beszűrődő hangja, az autók zaja vagy a járókelők fecsegése. A kölcsönös szeretet, mely jelenvalóvá teszi Jézust a testvérek között, teljes lényüket magával ragadja, és nemcsak megszenteli a falakat, mint egy apátságét, hanem ünnepélyessé is teszi, mint egy templomot. Ha a ház lakói asztalhoz ülnek, a szertartás édességével tölti el őket; ruhájukat a megszentelt habitus illatával hatja át. A csengőszó vagy a telefon az újabb testvérekkel való találkozás örömét jelzi, mely megtöri, ugyanakkor erősíti Istennel való egységüket.

Énjük hallgat, ezért valaki Más szól belőlük. Önmagukat kioltva új fény gyullad bennük, mely mindent beragyog, túllépi, és szinte megszenteli a falakat, melyek Krisztus Testének egy élő sejtjét ölelik körül. Mások is jönnek a fokolárba, hogy velük együtt keressék az Urat, s ebben a közös, szeretetteljes keresésben egyre erősebb lesz a láng, s egyre szebben cseng az isteni dallam. Krisztus az otthonuk, a kolostoruk, a szívekben és a szívek között élő Krisztus.”¹¹

A „loretói házaktól” a városkákig

Egy 1966-os naplórészletből kiderül, hogy néhány fokolár „virágként kinyílt”, új helyiségekkel bővült, melyeknek megvan a maguk rendeltetése. Ezek a házak nemcsak a fokolarinikéért vannak, hanem mindazokért, akik a mozgalomban felelősek másokért.

Ezeket a házakat „loretói házaknak” neveztük el.

Tágasabbak tehát a szokásos fokolároknál, de ugyanaz a fő hivatásuk: hogy Jézus ott éljen lakói között. Ez szemlélődő és aktív hivatás is egyben, amint ezt egy korabeli dalunk tanúsítja, melynek címe:

Kis aranykastély

„A szeretet csodája,

---

¹¹ Vö. CH. LUBICH: *Meditazioni*. In: *Scritti spirituali*/1. I. m. 90–91. o.

melyet csak az angyalok ismernek.
Mária álmodta meg szívében.
A virágok közt alázatos virág,
Szent misztérium rejtőzik benne:
Ez a loretoi ház.

Az első szerelem bűvöletében élnek,
Szemtől szemben Istennel.
Az Úr a király
E kis aranykastély lakói között,
Mely ritka virág illatát árasztja:
Ez a loretoi ház.

Mária él itt újra a szívekben
A Szűz, Jegyes és Édesanya¹²,
A Szép Szeretet új forrása,
Minden remény egyetlen kútfeje.
Az élet itt szemlélődés:
Ez a loretoi ház.”

Egy 1967-ből származó naplóban olvashatjuk ezt a gondolatot: Minden fokolarinó járuljon hozzá, hogy olyan rendben legyen a loretoi ház, ahogy feltehetőleg a Szűzanya rendben tartotta lakását.

Mindenki hozzájárul, tehát a fokolárért felelős fokolarinó és az egész mozgalomért felelős fokolarina is. Ezt kívánja meg lelkületünk, mely szerint mindannyian testvérek vagyunk. Ezt írtuk ugyanis:

„A szeretet által (...) felragyog a keresztény testvériség a maga teljes szépségében, ezért, aki a fokolárba látogat, annak el kell tudni mondania: *Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum*”¹³.”

Később a loretoi házak nagyobbak lettek és zónaközpontokká alakultak, kibővülve a színek, az ágak, a párbeszéddek, a művek¹⁴, stb. számára fenntartott további helyiségekkel. De azt akartuk, hogy mindig a köztünk lévő Jézus világosítsa meg, vezessen és irányítsa Isten Művének szolgálatában.

Vannak tehát állandó, világi férfiakból vagy nőkből álló, illetve papi fokolárok. Léteznek ideiglenes fokolárok is: az önkéntesek, önkéntes papok és szerzetesek csoportjai, valamint a gen-, gen's- és a genre-egységek¹⁵.

Ezen kívül léteznek a loretoi házak, azaz zónaközpontok.

---

¹² A loretoi házban „Mária, a Szűz, a Jegyes és az Édesanya” a szűz és házas fokolarinik jelenléte által „él újra a szívekben”.

¹³ „Íme mily szép és édes, ha együtt laknak a testvérek” (Zsolt 132[133],1).

¹⁴ Az utalás a mozgalom struktúrájára és tevékenységeire utal. Például az ökumenikus vagy a vallások közti dialógusban való részvételére (párbeszéddek); kiadóhivatalaira, mint a Cittá Nuova Olaszországban és a többi 27 kiadó más országokban; nemzetközi együtteseire, mint a Genrosso és a Gen Verde (művek).

¹⁵ Gen (ejtsd: dzsen): a Fokoláre Mozgalom második generációja. A gen's-ek (új papi nemzedék) és a genre-k (új szerzetesi nemzedék) azok a kispapok és szerzetességre készülő fiatalok, akik az egység lelkeségét élik.

De ezzel nem ér véget a sor: ott vannak még a Máriapoli Központok, az időleges városkák, azaz a nyári Máriapolik, végül pedig az állandó Máriapolik, melyből eddig összesen húsz van világszerte¹⁶.

Hosszú lenne mindezt elmagyarázni, mert minden növekszik és fejlődik a szeretet ezen területén is a mozgalom szolgálatában.

Az öltözködés: „Nézzétek a mezők liliomait”

Az öltözékre vonatkozóan is kaptunk útmutatást a Szentlélektől. Ez is evangéliumi lelkiségünket tükrözi, melyet misztikus testként élünk meg. S ezek a fokolarinikre érvényes normák irányadó jelleggel mindazokra vonatkoznak, akik a mozgalomhoz tartoznak.

A házak Mária Művét, mint emberek közösségét – az egyházban megszületett új családot – tükrözik, öltözékünk pedig azt fejezi ki, hogy e család tagjai vagyunk, akikben egy másik Krisztus él, ha valóban élő tagjai vagyunk ennek a közösségnek.

Az egyházban az új karizmákból született szerzetes családok mindig is nagy gondot fordítottak az öltözékre, s így számtalan szerzetesti ruhaforma jött létre.

1951-es kis szabályzatunk a következő útmutatást adja:

„Akkor érthetjük meg, hogy mit is kér Isten a fokolariniktól ezen a téren, ha megvizsgáljuk, kik is ők valójában. Az a hivatásuk, hogy »gyermekek« legyenek. Olyan emberek ők, akik tudják, hogy van egy Édesapjuk, hisznek az Ő szeretetében, és Isten szerető karjaiba vetik magukat. Ezért öltözékük is az lesz, amit Atyjuktól kapnak, aki Isten, a világegyetem teremtője. Ruhájuk az Ő stílusát viseli magán, és tudjuk, hogy a teremtett világban Isten keze nyomán minden harmonikus.

A fokolarinó úgy fog öltözködni, mint ahogy Isten a természetet öltöztette fel. Az evangélium következő mondatából merít ihletet: »Nézzétek a mezők liliomait, hogyan növekednek! ... mondom nektek: Salamon teljes dicsőségében sem volt úgy öltözve, mint egy ezek közül« (vö. Lk 12,27).

A fokolarinik öltözékén tehát látszódnia kell, hogy ők Isten gyermekei, a természet teremtőjének, a világ Urának fiai.»¹⁷

A mezők liliomához hasonlóan öltözködni annyit jelent, hogy az ember üdén és izlésesen öltözködik, mint amilyen üdék és szépek a virágok. De mivel a ruha egy embert takar, aki a Szentlélek temploma, ezért ruházatunknak az isteni jelleget is magán kell viselnie, tehát szép és mértéktartó, finom, egyszerű és szerény, mert Isten és Mária gyermekei vagyunk. Nem lesz mesterkéltségek és nélkülözi a drága ékszereket, mert az isteni szeretet lángjától áttüzesedett lélek szépségének tulajdonít értéket.

Ezzel kapcsolatban érdekelt minket, és ezért megfigyeltük, hogyan öltözködtek az első szüzek. Egyikük sem hordott aranyat, ezüstöt, drágakövet vagy drágagyöngyöt, mert valóban megvetették a gazdagságot. Ennek ismeretében fölmerült bennünk a kérdés: vajon gazdagok-e fokolárjaink, loretoi házaink...? Esetleg gazdagnak tűnnek,

¹⁶ A Máriapoli Központok sok „zónában” jelen vannak, és a mozgalom különböző találkozóinak adnak otthont. Az állandó Máriapolik azaz városkák a mozgalom tagjainak képzését biztosítják. Céljuk egyben, hogy egy „új” társadalmat mintázzanak meg, amely azért új, mert az új parancs törvényén alapul, melyet Jézustól kaptunk. Az időleges városkák vagy Máriapolik a mozgalomnak azok a néhány napos találkozói, melyek mindenki előtt nyitva állnak, és ahol megtapasztalható az evangéliumi életet.

¹⁷ Vö. CH. LUBICH: *Napló*. 1980. 8. 25.

mert néhány értékes tárgy van bennük? Ha így van, akkor ezeket el kell adni a szegények javára. Természetes, hogy a fokolárnak barátságosnak kell lennie, de ne legyen benne semmi kirívó.

Az első szüzek ugyanúgy öltöztek, mint a többi nő, mert a világban kellett élniük. Ha gazdagok voltak, sokszor mindenüket odaadták. Nekünk is ezt kell tennünk, különösen ma, a fogyasztói társadalom korában.

Újra és újra hangsúlyoznunk kell ezeket a gondolatokat.

A fokolariniknek nincs egyenruhájuk. Laikus ruhát viselnek, hogy semmiben se különbözzenek másoktól, hanem ugyanolyanok legyenek, mint ők, és beleveessenek a tömegbe.

Hagyjuk, hogy a szeretet irányítson bennünket

A ruházatukat illetően is a szeretet kell, hogy vezérelje őket.

Minden fokolarinó a szeretet fia, és arra született, hogy szeressen. Nem a világból való, de a világban él, hogy szeresse az embereket, és ezt a feladatát ruházatának is meg kell könnyítenie. Ahhoz, hogy párbeszédet folytathassunk a világgal, alkalmazkodnunk kell hozzá: ezt a tanácsot nem szabad figyelmen kívül hagynunk. Megszentelt emberek közösségében, ahol emberileg senki senkinek nem akar tetszeni, könnyen elhanyagolhatja magát az ember. Ha sokan, vagy esetleg mindenki így van ezzel, már meg is van az egyenruha. „Ja, ők azok!... Fel lehet ismerni őket a ruhájukról, arról, hogy nem adnak magukra...”. Akkor hát hova tűnt a szépség, a jó ízlés? Hova az egyszerűség, ami az igazi elegancia?

Mutassuk be Isten szépségét

Egy Istentől távoli világban élünk, mely gyakran az egyházzal is szembe fordul, azért is, mert a mi silány keresztény életünket látva az egyház eltorzított arcát ismerte meg. Ezért a Szentlélek azt sugallta, hogy ne csak azt mutassuk meg, hogy Isten jó és igazságos, hanem lakásainkkal és öltözködésünkkel azt is mutassuk meg, hogy szép.

Ezeket a normákat átgondolva sokszor szeretettük volna meghatározni, hogy milyen is legyen a fokolarinik öltözéke most, és az eljövendő századokon át. Sikerült olyan definíciót adni, mely egyetemes, tehát a mozgalom tagjainak nagy részére is vonatkozik: úgy kell öltözködnünk, ahogyan Jézus és Mária öltözködne az adott korban és környezetben.

Mivel a fokolarinó hivatása új, most jelent meg először a földön; mivel testvéreivel együtt most kínál föl először a világnak egy ilyenfajta társadalmat, valószínű, hogy a lakására és az öltözködésére vonatkozó elvek is újak.

Mivel a bennünket éltető lelkület és a belőle fakadó elmélet is kezd széles körben elterjedni, ezért valószínű, hogy a fokolarinik öltözködési stílusa is elterjed majd, és új divatot hoz... Ez már kezd is valóra válni.

Ugyanígy az a mód, ahogyan a fokolarinik laknak, ötletet adhat egy új építészet megszületéséhez. Ezen a téren is születő félben van már valami.